

Vanja Tumpić rođena je 29. 02. 1972. u Zagrebu. Završila je Školu primijenjenih umjetnosti u Puli. Diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu (odsjek slikarstvo), kod profesora Eugena Kokota, Zlatana Vrkljana i Zlatka Kesera. Ima status samostalnog umjetnika pri Hrvatskoj zajednici samostalnih umjetnika. Vodila je likovnu radionicu u Pučkom učilištu u Zagrebu. Član je HDLU-a, HDLU Istre i Likovne kolonije Rovinj. Živi i radi u Zagrebu.

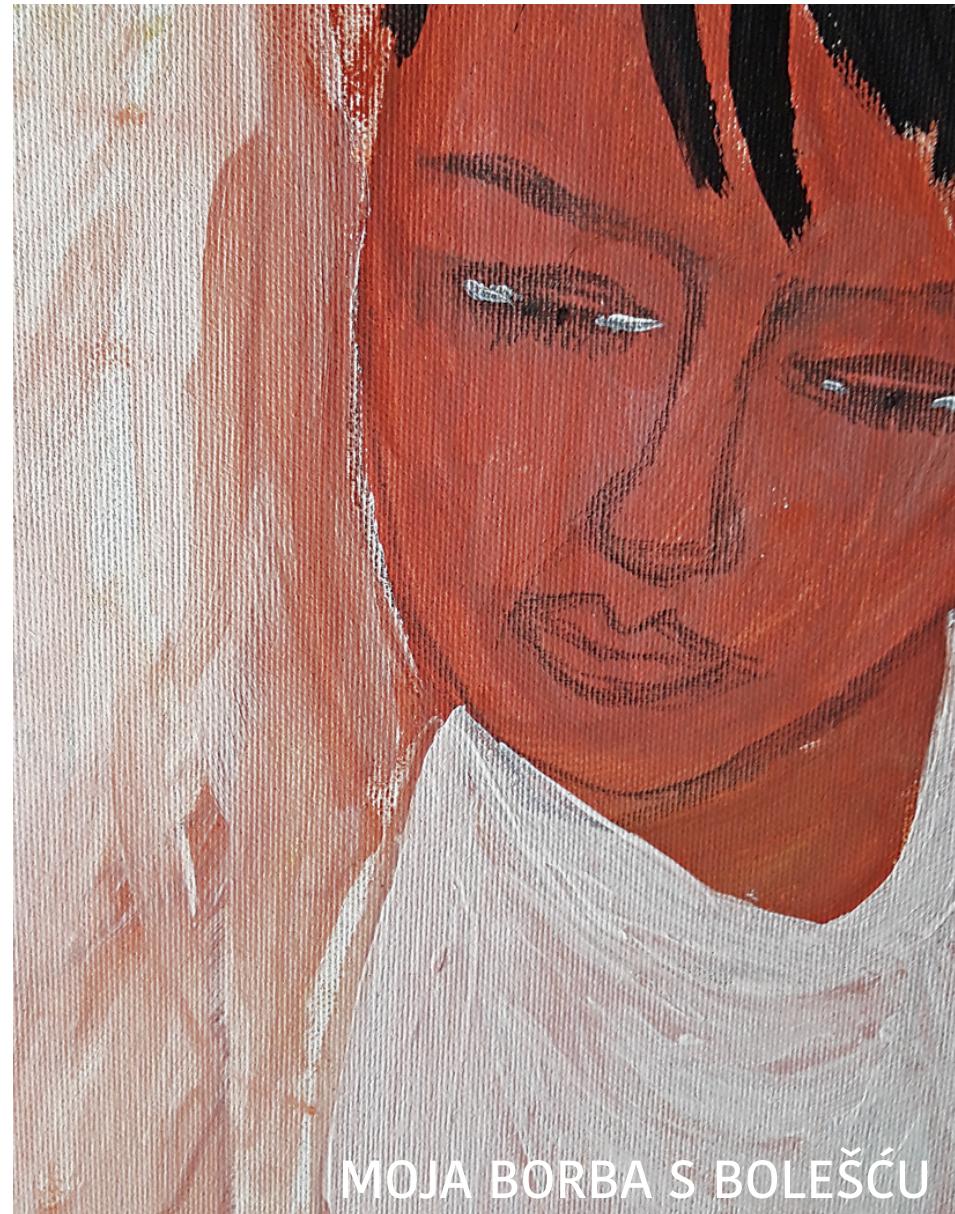
tel. 01 4658 442
098 132 8517

e-mail: vtumpic@gmail.com

Samostalne izložbe

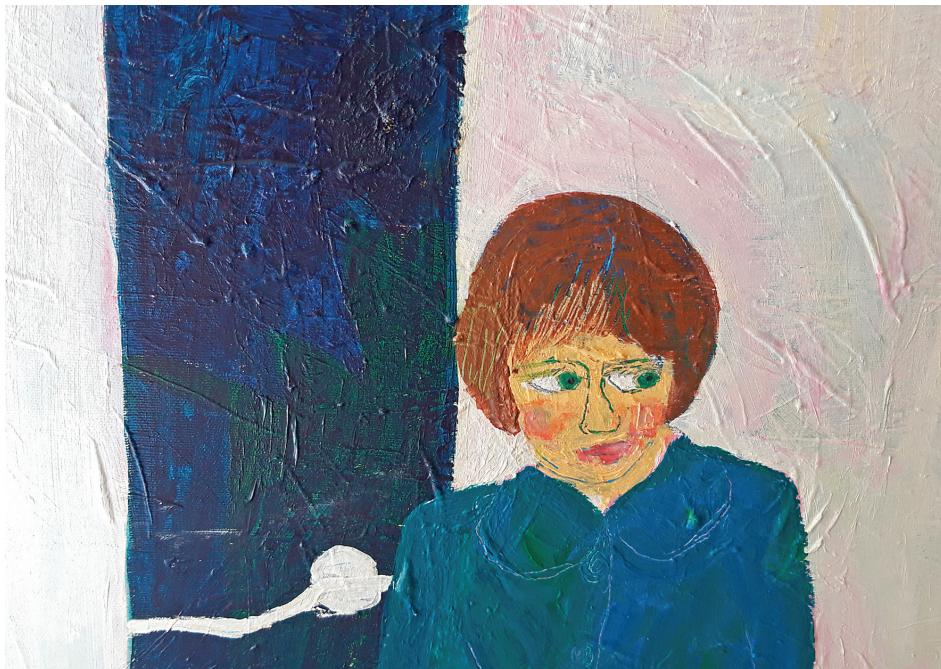
- 1995. Dom umjetnika Hrvatske, Zagreb, *predgovor Vanja Brdar*
- 1995. Cafe/Galerija Badel, Zagreb
- 1995. Zavičajni muzej, Rovinj, *predgovor Mladen Lučić*
- 2007. Galerija Zlatni konj, Zagreb, *predgovor Hanibal Salvaro*
- 2008. Zavičajni muzej, Rovinj, *predgovor Mladen Lučić*
- 2009. Europski dom, Zagreb, *predgovor Vanja Babić*
- 2009. Francuski institut, Zagreb, *predgovor Vanja Babić*
- 2009. Galerija Matice hrvatske, Zagreb, *predgovor Vanja Babić*
- 2012. Zavičajni muzej, Rovinj, *predgovor Vanja Babić*
- 2013. Atelje Lucko, Zagreb, *predgovor Ivan Obsieger*
- 2014. Galerija CEKAO, Zagreb, *predgovor Iva Körbler*
- 2016. Galerija Cvajner
- 2016. Galerija Matice hrvatske, Zagreb, *predgovor Vanja Babić*
- 2020. Knjižnica Bogdana Ogrizovića, Zagreb, *predgovor Mladen Lučić*

Oblikovanje kataloga: Aniram

VANJA TUMPIĆ

• KNJIŽNICA BOGDANA OGRIZOVIĆA, PRERADOVIĆEVA 5, ZAGREB •

Vrijeme je *Corone*, a proljetni lockdown pojačan zagrebačkim zemljotresom unio je novu dimenziju u naše živote i svakodnevnicu; u naš odnos prema zajednici, prijateljima, obitelji te naravno i prema bolesti. Postali smo svjesni naše krhkosti, slabosti i ranljivosti. Ništa više nije kao prije. Opasnost nepoznate bolesti postala je realnost, počeli smo psihički patiti, bojati se te zazivati zdravlje i život.

Međutim, ta novonastala i iznenadjuća situacija neke od nas nije pretjerano uzbudila jer nisu odviše trebali mijenjati svoje navike i ponašanje. Radi se o ljudima koji su godinama naučeni živjeti s bolešću te je *novo normalno* iz njihove perspektive sasvim normalno.

O bolesti, točnije o svom odnosu prema njoj, u svojem novom ciklusu progovara zagrebačko – rovinjska slikarica Vanja Tumpić. Njene slike nose posebnu težinu jer su nastajale nedavno, u vrijeme pandemije koja u Vanje ima drugačiju percepцију utemeljenu na osobnom iskustvu te je možda bila i indirektnim povodom njihova nastanka. Radi se o svojevrsnom intimističkom dnevniku is-

pričanim toplim i iskrenim jezikom te premda se radi o figurativnim platnima naglašeno narativnog predznaka, autorica o svom zdravstvenom stanju ne govori eksplisitno, pa čak ni asocijativno niti metaforički. Njezine slike jednostavno govore o stanju duha koji dugi nije želio priznati znakove tijela, odnosno oglušivao se o simptome bolesti, a sada je činjenice prihvatio te konačno dočekao izvjesno oslobođenje od permanentnog pritiska višegodišnje neizvjesnosti. Kako se mijenjalo Vanjino mentalno raspoloženje tako su se dešavale i promjene u njezinom slikarstvu. Nakon duže apstinencije, umjetnica se vratila svom slikarskom izričaju na tragu svog ciklusa o *Gospodi K*, započetog prije desetak godina. Međutim, njene kompozicije sada su rađene u vedrijem duhu, slobodnijeg su prosedea i opuštenije atmosfere. Te nove slike i dalje karakterizira jednostavnina, gotovo dječja stilizacija i osobna autoričina inačica *bad painting* manire, kao i intenzivan, otvoreni kolorit blizak fovističkoj paleti koji tim platnima priskrbljuje dodatnu notu ekspresije

intimističkog ozračja. Sve su slike manjeg formata (40 x 50 cm) što dodatno osnažuje njihov karakter intimnog zapisa, a rađene su nepretenciozno i impulsivno, laganim potezima akrilnih boja. Ikonografski se radi o nizu pojedinačnih ili grupnih portreta na kojima deflira niz likova različitog karaktera i raspoloženja, a potkrade se i koji autoričin autoportret. Atmosfera je pretežno opuštena, rasteraćujuća, a na nekim platnima gotovo i pastoralna. Ipak, neke slike, poput nekog recidiva, još su zaodjenute tjeskobom i otuđenosti, a najčešći protagonist takvog raspoloženja je sam autoričin lik. Evidentno je da ove slike pričaju o svojevrsnom rastanku s vlastitom nesigurnošću i potištenosti te da se u autorice, sa stanovitim oprezom, ponovo budi životni optimizam. Ako se prisjetimo nekih ranijih Vanjinih radova, evidentno je bilo često konfrontiranje gotovo monokromatskih zgasitih kompozicija meditavnog predznaka s naglašenim i vedrim kolorizmom nesputane ekspresije. Vanja je *de facto* oduvijek stanje svog duha prenosila na slikarsko platno koje

joj je u stvari bilo svojevrsna isповјedaonica, ali i sredstvo bijega iz svakodnevnice ka nesputanoj slobodi misli i osjećaja. U njezinom novom ciklusu nema više mjesta prigušenim tonovima, potištenosti i sputanosti kako je bilo donedavno. Pomirivši se s činjeničnim stanjem, Vanja je stekla novu snagu za borbu s bolešću u koju ulazi sa zavidnim optimizmom koji se, poput odgrnute koprene pomalo izdiže iznad novih kompozicija, koje, između ostalog, zrače i neskrivenom empatijom prema likovima koje slika, odnosno toplim odnosom prema svojoj okolini, točnije čovjeku. U današnje vrijeme *Corone* Vanjina priča predstavlja mogući putokaz kako da se rješimo naših novih strahova, prihvatiemo životnu realnost i s opreznim optimizmom uđemo u borbu s nevidljivim neprijateljem, ali prije svega kako da rasčistimo sami sa sobom za što nam je potrebna mentalna snaga kakvom je Vanja nadišla svoje nedoumice, tjeskobe i strahove.

Mladen Lučić